

ת"פ 45845/11/12 - מדינת ישראל - משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נגד א ל

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 45845-11-12 משטרת ישראל תביעות- שלוחת רמלה נ' ל
בפני כבוד השופט הישם אבו שחאדה

בעניין: מדינת ישראל - משטרת ישראל תביעות-
שלוחת רמלה
ע"י עוה"ד נטליה אוסטרובסקי

המאשימה

נגד

א ל

הנאשם

ע"י עוה"ד לאה בירק

הכרעת דין

כתב האישום

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום הכולל ארבעה אישומים.

2. באישום הראשון מיוחסות לנאשם ביצוע של העבירות הבאות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), תקיפה הגורמת חבלה של ממש של בת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום הראשון, ביום 22.06.12, בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, בדירה שבה התגורר הנאשם עם המתלוננת וילדיהם (להלן: **הדירה**), בעקבות ויכוח שנסב סביב קיפול הכביסה, סירבה אשתו של הנאשם (להלן: **המתלוננת**) לצאת מהחדר לדרישתו של הנאשם. בהמשך, חבט הנאשם בידה הימנית של המתלוננת באמצעות אגרופו מספר פעמים וגרם לה לחבלה של ממש בדמות סימנים אדומים בהירים ושריטה בידה. בעקבות האמור, נמלטה המתלוננת לחדר של בנם. הנאשם הלך בעקבותיה ותקף אותה בפעם נוספת וחבט בצווארה בצד הימני באמצעות אגרופיו. במעשיו המתוארים לעיל, תקף הנאשם את המתלוננת שלא כדין וללא הסכמתה, וכן תקף אותה וגרם לה לחבלה של ממש.

3. באישום השני מיוחסת לנאשם עבירה של אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השני, בתאריך שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך כשלושה חודשים עובר לאישום הראשון, בעקבות ויכוח

שנתגלע בין הנאשם למתלוננת, גידף אותה הנאשם באומרו לה: "זבל, שרמוטה", ואף איים עליה, בכך שאמר לה: "אני אשלח אותך לטיפול נמרץ".

4. באישום השלישי מיוחסת לנאשם עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. על פי עובדות האישום השלישי, במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, אך כשלושה חודשים עובר לאישום הראשון, לאחר ויכוח הנוגע לחינוך בנם המשותף, דחף הנאשם את המתלוננת.

5. באישום הרביעי מיוחסת לנאשם העבירות הבאות: אימים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 273 לחוק העונשין והפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין. להלן עובדות האישום הרביעי:

א. ביום 23.6.12, בשעה 05:09 או בסמוך לכך, בעקבות האירוע המתואר באישום הראשון, הגיעו השוטרים ירין קשלס (להלן: **ירין**) ואביחי לוי (להלן: **אביחי**), אשר מילאו תפקידם כדין, לדירה כדי לעכב את הנאשם לחקירה. בהמשך לאמור, וכאשר ביקשו השוטרים מהנאשם לפתוח את דלת הדירה, הפטיר לעברם: "אז מה משטרה. מה אתם באים בשעה כזאת?".

ב. לאחר מספר דקות, פתח הנאשם את דלת הדירה בפני השוטרים, והנאשם נתבקש להתלוות אליהם ובתגובה אמר להם: "אני דתי. לא בא לשום מקום. תחזרו בבוקר". כשהסבירו השוטרים לנאשם שעליו להתלוות אליהם לצורך חקירה איים על השוטרים באומרו: "תצאו לי מהבית. אני לא בא לשום מקום ואני אדאג לזיין את שניכם". בהמשך לאמור, דחף הנאשם את ירין בידיו. כאשר ירין אמר לנאשם כי יעצר, איים עליו הנאשם באומרו: "אני לא מפחד מאף אחד. אני יפגש אתך ברחוב. אני יזיין אותך. אתה ועוד עשרים כמוך לא תוציאו אותי מהבית" ודחף את ירין בפעם נוספת.

ג. בהמשך, עזב הנאשם את השוטרים ונכנס אל חדרו. כאשר יצא מן החדר, אחז במגב והרימו לכיוונו של ירין, ואיים עליו באומרו: "אני אדפוק לך את זה בראש". ירין הוציא את מכשיר ה-"טייזר" שהיה ברשותו, או אז, הנאשם הניח את המגב על הרצפה. הנאשם איים על השוטרים באומרו כי "ישחרר את הכלב עליהם", כאשר הוא מתכוון לכלבו המצוי בבית.

ד. ירין הודיע לנאשם כי הוא עצור וביקש ממנו להתלוות אליו. הנאשם סירב וירין היה צריך למשוך את הנאשם בחולצתו, על מנת שהאחרון יצא מהדירה. כאשר היו הנאשם והשוטרים בדרך לניידת, איים עליהם הנאשם באומרו: "אני אזיין אתכם. אני לא מפחד מכלום". בהמשך הסתכל הנאשם לכיוונו של ירין, ואמר לו שלא יוותר עד שיסגור עימו חשבון.

6. הנאשם כפר בכל המיוחס לו בכתב האישום ולכן אדון בראיות הנוגעות לכל אחד מאישומים בנפרד, אך

תחילה אדון בטענה הכללית שהעלה הנאשם שבמהלך חקירתו במשטרה הופרה זכותו לקבלת הודעה בדבר זכות היועצות עם עורך דין מטעם הסניגוריה הציבורית.

הטענה שלא נמסרה לנאשם הודעה על זכות היועצות עם סניגור ציבורי

7. מהנאשם נגבתה הודעה במשטרה ביום 23.6.12 (ת/3), כאשר בנוסח האזהרה נאמר לו "זכותך להיוועץ בעו"ד לפני החקירה שלך". בתגובה הנאשם אמר "אין לי עו"ד, אם יעצרו אותי אני מבקש שיביאו לי עו"ד לבית המשפט. אני רוצה להגיד שמהתחלה ועד הסוף מה שיש לי לומר אני אגיד בבית המשפט. זהו." (ת/3, ש' 1-3). הודעה זו נגבתה על ידי השוטרת נוי נגמה אשר אישרה בעדותה בבית המשפט שלא הודיעה לנאשם שיש לו זכות לייצוג על ידי עורך דין **מטעם הסניגוריה הציבורית** (פרוט' מיום 17.2.16, מעמ' 71 ש' 15 עד עמ' 72 ש' 7).

8. באת-כוח הנאשם טענה שאי מתן הודעה על קיומה של זכות לייצוג ע"י עורך דין מטעם הסניגוריה הציבורית מהווה פגיעה בזכויותיו הדיוניות של הנאשם, דבר המשליך על הוגנות ההליך שבפני (פרוט' מיום 17.02.16, עמ' 71 ש' 7-11 וכן ראו סיכומיה בפרוט' מיום 19.9.16, עמ' 89 ש' 27 - 31). טענה זו דינה להידחות. להלן נימוקי:

א. באת-כוח הנאשם הבהירה שאיננה טוענת שיש לפסול את אמרת החוץ של הנאשם על-פי דוקטרינת הפסילה הפסיקתית וגם לא חלקה על כך שאמרת החוץ היא קבילה כראיה.

ב. הנאשם ממילא כפר בעבירות שיוחסו לו בעת חקירתו במשטרה ולכן אין כל נפקות מעשית לעצם אי מתן ההודעה בדבר הזכות להיוועץ עם עורך דין מטעם הסניגוריה הציבורית. אילו הנאשם היה מודה בחקירתו במיוחס לו, יתכן והיה בסיס לבדוק את הטענה לפגיעה בהוגנות ההליך שבפני, בשל התרומה הפוטנציאלית של אמרת החוץ למסלול ההרשעה של הנאשם. אך מאחר ולא מדובר בהודיה, אלא בהכחשה כללית של מכלול האירועים שיוחסו לו, הרי שטענת ההגנה בדבר פגיעה בהוגנות ההליך מעצם אי ההודעה על הזכות להיוועץ עם עורך דין מטעם הסניגוריה הציבורית, היא בעלת משמעות תיאורטית בלבד.

הערה כללית לגבי עדות המתלוננת

9. המתלוננת העידה בבית המשפט בחקירה ראשית לגבי האירועים נשוא האישומים 1, 2 ו-3 ומסרה גרסה מפלילה כנגד הנאשם. לעומת זאת, במהלך חקירתה הנגדית על ידי באת-כוח הנאשם היא חזרה בא מחלק ניכר מהדברים שאמרה בחקירה הראשית. על כן, במסגרת החקירה החוזרת של באת-כוח המאשימה בית המשפט נתבקש להכריז על המתלוננת כעדה עוינת. נעתרתי לבקשה והתרתי לבאת-כוח המאשימה לחקור את המתלוננת בחקירה נגדית. במסגרת החקירה החוזרת הוגשו שתי אמרות החוץ

של המתלוננת לתיק בית המשפט (ת/1 ו-ת/2). כפי שיוסבר בהמשך, בחקירה החוזרת המתלוננת חזרה ואישרה את הדברים שאמרה בחקירה הראשית.

10. יש לציין גם שהמתלוננת העידה שכיום היחסים בינה לבין הנאשם הם תקינים ומכאן גם חוסר רצונה להעיד נגדו, מתוך מגמה לפתוח דף חדש ביחסים שביניהם (ראו למשל: פרוט' מיום 10.2.16, עמ' 20 שורות 27-28, עמ' 24 שורות 7-13, עמ' 38 שורה 32).

האישום הראשון

גרסת המתלוננת

11. בחקירתה הראשית בבית המשפט, המתלוננת העידה שביום האירוע נשוא האישום הראשון הגיעה לבית בהיותה עייפה ועצבנית לאחר סיום יום עבודה וגם לאחר ביקור שערכה אצל אמה החולה. הנאשם ביקש ממנה לקפל את הכביסה והיא סירבה ולכן בתגובה החל לצעוק לעברה. המתלוננת עזבה את הסלון ועברה לאחד החדרים. הנאשם החל לקלל אותה "זונה, שרמוטה". המתלוננת עברה לחדר אחר בבית, הנאשם נכנס אחריה לחדר ונתן לה מכת אגרוף ליד שהותירה סימן אדום (פרוט' מיום 10.2.16, עמ' 15 ש' 6 עד עמ' 16 ש' 31, עמ' 19 ש' 9-27).

12. לעומת זאת, בחקירה הנגדית, המתלוננת הדגישה שבעת שהגישה את תלונתה במשטרה "הגזימה" בתיאור הדברים, וטענה שהתבלבלה עקב כך שהייתה בנידה בעת הגשת תלונתה. בנוסף, הוסיפה שיתכן שסבלה מכאבים בגלל עייפות ולא בהכרח ממכות שקיבלה מהנאשם. כמו כן, אמרה שלגבי הסימן שהיה על ידה, איננה יודעת להגיד אם הוא היה בגלל המכות או שזה בגלל גירודים ביד שהותירו סימן אדום (פרוט' מיום 10.02.16, עמ' 26, ש' 4 עד עמ' 27, ש' 23, עמ' 31 ש' 22 עד עמ' 32 ש' 3).

13. בחקירתה החוזרת, שכאמור, נעשתה בדרך של חקירה נגדית, המתלוננת אישרה שהנאשם אכן תקף אותה (פרוט' מיום 10.02.16, עמ' 38 ש' 10-15). כמו כן הבהירה שלא הגיעה "סתם" למשטרה להגשת התלונה (פרוט' עמ' 38 ש' 30), וכן אישרה שקיבלה "בוקס" ביד מהנאשם (פרוט' עמ' 39 שורות 21-25). וכן אישרה שהסימן האדום שהיה על ידה הוא כתוצאה של המכה שקיבלה מהנאשם ואשר הראתה אותה לחוקרת שגבתה את אמרת החוץ שלה וכן אישרה שהנאשם דחף אותה (פרוט' עמ' 40 ש' 12-23, עמ' 41 ש' 1-12). יש לציין שבמהלך עדותה בחקירה החוזרת המתלוננת בכתה וביקשה שהמשך שמיעת עדותה תעשה בדלתיים סגורות ונעתרתי לבקשתה (פרוט' עמ' 39 ש' 4 ו-19, עמ' 41 ש' 32).

גרסת הנאשם

14. בהודעתו של הנאשם במשטרה טען תחילה שהינו שומר על זכות השתיקה, וזאת בתגובה לשאלה מפורשת שנשאל לעניין האירוע נשוא האישום הראשון. בהמשך כפר בביצוע מעשי תקיפה כלשהם (ת/3, שורות 20-3). כמו כן, בעדותו בבית המשפט הכחיש שתקף את המתלוננת, אך אישר שהתקיים יוכוח ביניהם לגבי קיפול הכביסה (פרוטוקול עמוד 79 שורות 5-17, עמוד 81 שורות 4-17).

העדפת גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם

15. יש לציין תחילה שהמקרה שבפני איננו מצריך דיון בשאלה אם מתקיימים תנאיו של סעיף 10א לפקודת הראיות. כמו כן, אין גם צורך להכריע בשאלה האם יש להעדיף את אמרותיה של המתלוננת במשטרה (ת/1 ו-ת/2) על פני עדותה בבית המשפט. בעיני, די בעדותה של המתלוננת בבית המשפט על מנת לבסס עליה את הממצאים שבעובדה לעניין עבירת התקיפה שמיוחסת לנאשם באישום הראשון. ואבהיר:

א. המתלוננת מסרה גרסה מפלילה כנגד הנאשם כבר בחקירתה הראשית, מבלי שיהיה צורך להכריז עליה כעדה עוינת ומבלי שיהיה צורך לבקש להגיש את אמרות החוץ שלה לתיק המוצגים של בית המשפט.

ב. במהלך חקירתה החוזרת המתלוננת חזרה ומסרה עדות מפלילה כנגד הנאשם, גם אם הדבר נעשה בצורה כוללנית. במילים אחרות חזרה לגרסתה שבחקירה הראשית ואף אישרה את האמור באמרות החוץ שלה. הלכה פסוקה היא שבעת שעד מאמץ בעדותו בבית המשפט את אמרות החוץ שלו, גם אם הדבר נעשה בצורה גורפת וכללית, אזי הוראת סעיף 10א(ד) לפקודת הראיות, שעניינה דרישת החיזוק הנדרשת לצורך העדפת אמרת חוץ של העד על פני הגרסה שמסר בעדותו בבית המשפט, לא חלה ומתייתרת (ע"פ 2725/03 **עבדיה נגד מדינת ישראל** (פורסם בנבו) (23.10.03) פסקה 5 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות).

ג. יתר על כן, בפועל, המתלוננת לא הכחישה את עצם אמירת הדברים שנמסרו באמרות החוץ שלה לשוטרת שגבתה את עדותה ורק טענה באופן כללי בחקירתה הנגדית שהיא "הגזימה" בתיאור השתלשלות האירועים. במילים אחרות, לא היתה מחלוקת לעניין עצם אמירת הדברים על ידה ולכן מתייתר הצורך לדון בשאלה האם התקיימו תנאי סעיף 10א(א) לפקודת הראיות, לרבות התנאי בדבר הוכחת עצם גביית האמרה. מעבר לנדרש יצוין שהאמרה המרכזית היא זו שגבתה על ידי השוטרת כדן שלזינגר (ת/1) ואשר ממילא העידה לגבי עצם גביית האמרה (פרוט' עמ' 74-75).

16. במקרה שבפני, אני מעדיף את גרסת המתלוננת (כפי שבאה לידי ביטוי בחקירתה הראשית והחוזרת) על פני גרסת הנאשם, לעניין השתלשלות הדברים באירוע הראשון. להלן נימוקי:

א. התאמה בין החקירה הראשית, החקירה החוזרת ואמרות החוץ: קיימת התאמה בין הדברים שנמסרו על ידי המתלוננת בחקירה הראשית והחוזרת לבין הדברים שנמסרו על ידה בהודעותיה במשטרה (ת/1 ו-ת/2) וזאת לגבי **ליבת האירוע**. הווה אומר, נסיבות ההגעה לבית לאחר סיום עבודתה וביקור אימה החולה כאשר היא עייפה ועצבנית; דרישת הנאשם שתקפל את הכביסה; הקללות שהשמיע הנאשם כלפיה; תיאור סוג המכה כמכת אגרוף; והעובדה שהמכה הותירה סימן אדום. במילים אחרות, ההתאמה שבין דבריה באמרות החוץ שלה לבין הדברים שמסרה בחקירה הראשית ובחקירה החוזרת מותירה את הרושם שמדובר בעדות קוהרנטית ונעדרת סתירות מהותיות ולכן עדות זו הותירה רושם מהימן. ודוק, **הראייה המרכזית היא העדות בבית המשפט בחקירה הראשית והחוזרת ולא אמרות החוץ**, אשר משמשות את בית המשפט ככלי בלבד לבדיקת מהימנות העדות בבית המשפט בחקירה הראשית והחוזרת, וזאת בשל עצם אמירת הדברים.

ב. הסימן האדום על היד: תמיכה נוספת לגרסתה של המתלוננת בחקירה הראשית והחוזרת ניתן למצוא בעדותה של השוטרת כדן שלזינגר, אשר העידה כי ראתה סימן אדום על ידה של המתלוננת בעד גביית אמרתה (ת/1 שורות 12-13; וכן עדותה של כדן שלזינגר פרוטוקול עמוד 75 שורה 22-5). הלכה פסוקה היא שסימני אלימות על קורבן עבירת אלימות יכולים לשמש חיזוק לעדות של הקורבן (ע"פ 6164/10 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.2.12) פסקה 20 לפסק דינו של כבוד השופט עמית; בש"פ 6989/93 **מדינת ישראל נ' סויסה** [פורסם בנבו] (30.1.94); בש"פ 10194/03 **קריאף נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (20.11.03) פסקה 5 להחלטתה של כבוד השופטת פרוקצ'יה)).

אכן, יש טעם בטענת ההגנה שמן הראוי היה שהסימנים הללו יצולמו על ידי השוטרת לצורך תיעודם כיאות, אך בעיני אין בכך בכדי להפחית ממשקל העדות של המתלוננת. כמו כן, לא התרשמתי שהעד צילום הסימנים הוא מחדל חקירתי, שהינו כה מהותי, שניתן לומר שבגללו קופחה הגנתו של הנאשם, כבסיס לזיכויו מעבירת התקיפה.

ג. הגשת התלונה בסמיכות למועד קרות אירוע התקיפה: תלונתה של המתלוננת הוגשה למשטרה באותו היום שהתרחש האירוע נשוא האישום הראשון ואף בשעות שלאחר חצות, כאשר האירוע התרחש בדירה בשעות הערב. סמיכות הזמנים בין מועד הגשת התלונה לבין מועד התרחשות האירוע נשוא האישום הראשון יכול לשמש כחיזוק לאמרתיה של המתלוננת במשטרה ובחקירה הראשית ובחקירה החוזרת, שאכן הותקפה על ידי הנאשם.

כך למשל, בפסיקה נקבע, בעבירות מין, כי יסוד הסמיכות בהגשת התלונה למשטרה ביחס למועד התקיפה המינית, מהווה חיזוק לעדותה של המתלוננת (ע"פ 7063/14 **רבאיעה נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (19.11.15) פסקה 12 לפסק דינה של כבוד השופטת חיות; ע"פ 2921/13 **רייטבורג נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.1.15) סעיף 62(א) לפסק דינו של כבוד השופט שוהם). כמו כן, בית

המשפט העליון עמד גם על הדמיון שבין עבירות מין לבין עבירות אלימות במשפחה בשל כך ששני סוגי העבירות מתבצעות בצנעה ובשניהם קיים חשש מפני הגשת תלונה במשטרה, דבר שמאפשר יישום של כלל ראייתי של "חיזוק" שמקובל לגבי עבירות מין גם לגבי עבירות של אלימות במשפחה (ראו למשל: ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.9.09) פסקה 37 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר, שם נקבע כי הכלל הראייתי שנקבע בפסיקה לגבי עבירות מין לפיו "מצב נפשי" של מתלוננת קורבן עבירת מין יכול לשמש "חיזוק" לעדותה, ניתן ליישמו גם לגבי עבירות של אלימות במשפחה).

יתר על כן, המתלוננת אישרה בחקירתה החוזרת, וזאת בתשובה לכך שלא הגישה תלונה בעבר נגד הנאשם לגבי האירועים נשוא האישום 2 ו-3, כי פנתה בתלונה למשטרה רק בעת "**שזה היה קיצוני**" (פרוטוקול עמוד 44 שורה 29), והכוונה היתה לאירוע נשוא האישום הראשון, שהינו האירוע החמור יותר מבין שלושת האישומים. הדבר רק מחזק את המסקנה בדבר אמיתות התלונה שהוגשה לגבי אירוע זה.

ד. בחירת הנאשם לשמור על זכות השתיקה ושלא למסור גרסה מפורטת: בחקירתו של הנאשם במשטרה לגבי האירוע נשוא האישום הראשון, הביע חוסר נכונות למסור גרסה מפורטת אודות השתלשלות האירוע. הנאשם בחר לשמור על זכות השתיקה ורק בהמשך מסר הכחשה כללית וגורפת לאירוע וזאת מבלי לתת הסבר מפורט לגבי מכלול הנסיבות שאפפו את אותו אירוע (ת/3, ש' 1 - 20).

הלכה פסוקה היא כי שתיקתו של נאשם בחקירתו במשטרה, עשויה לשמש כראיה המחזקת את ראיות התביעה כנגדו. בסיסה של הלכה זו נעוץ בהבנה כי בחירתו של נחקר לשתוק במהלך חקירה אינה מתיישבת עם חפותו, שכן אדם שהוא חף מפשע ירצה למסור את גרסתו על מנת להפיג את ענן החשדות הפלילים העומד מעל ראשו. לפיכך, לצד הזכות המוקנית לכל נאשם למלא את פיו מים במהלך החקירה, נקבע בפסיקה, כי ניתן להסיק משתיקתו של הנאשם כי יש לו מה להסתיר, ובהעדר טעמים סבירים ואמינים באשר להחלטה לשמור על זכות השתיקה, תהווה שתיקתו של נאשם, משום ראיה המחזקת את הראיות הפוזיטיביות הקיימות נגדו ובכלל זה מדובר גם בחיזוק לראיות הנסיבתיות הפועלות לחובתו (ע"פ 8823/12 **שבתאי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.7.14) פסקאות 29 ו-30 לפסק דינו של כבוד השופט שהם; ע"פ 4872/13 **נחמני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (26.10.14) פסקה 24 לפסק דינו של כבוד השופט זילברטל).

17. באישום הראשון, יוחסו לנאשם שתי עבירות: תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין וכן תקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין. העבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש הינה העבירה החמורה יותר ובעוד שהעבירה הקלה יותר של תקיפת סתם נבלעת בתוכה. מסיבות אלה ברור שמדובר בכפל אישום, כך שעל בית המשפט להחליט אם מתקיימת העבירה החמורה יותר מבין השתיים, או שמא רק העבירה הקלה יותר.

18. יש לציין שלא הוצגה בפני תמונה של החבלה מאחר ולא צולמה. בנוסף לא הוצגה בפני תעודה רפואית שמתעדת ומתארת את מהות החבלה שנגרמה. בנסיבות אלה, קיים קושי לקבוע שיש להרשיע את הנאשם דווקא בעבירה החמורה ושיש להעדיפה על פני העבירה הקלה יותר. כידוע, במקרה של ספק, לענין מהות החבלה שנגרמה, הדבר פועל לטובת הנאשם. לפיכך, הנני מרשיע את הנאשם רק בעבירה הקלה יותר של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

האישום השני

גרסת המתלוננת

19. בחקירתה הראשית, המתלוננת מסרה כי שלושה חודשים לערך לפני מועד קרות האירוע נשוא האישום הראשון, הנאשם אמר לה כי ישלח אותה לטיפול נמרץ, וזאת לאחר שכינה אותה "זונה" (פרוט' עמ' 20 ש' 24 עד עמ' 22 ש' 9). כמו כן, הבהירה שהדבר נעשה לאחר שהחזיק כד זכוכית בידו ואיים להשליכו לעברה. דברים אלה נמסרו לאחר ריענון זיכרונה מתוך הודעתה במשטרה (ת/1) וכן הדגשתה שהאירועים נשוא כתב האישום שייכים לעבר ואיננה מעוניינת לחזור עליהם בשל כך שזה "מפיל אותי נפשית" (פרוטוקול עמוד 21 שורות 4-1).

20. לעומת זאת, בחקירתה הנגדית טענה תחילה שייתכן שהאירוע התרחש חמישה או שישה חודשים לפני האירוע הראשון. כמו כן, הוסיפה כי בעת שנאמרו לה הדברים האמורים היא לא פחדה מהנאשם וייתכן שדבריו נאמרו בשעת כעס וייתכן אף שלא אמר לה כלל את המילים: "ששלח אותה לטיפול נמרץ" (פרוטוקול עמוד 28 שורות 7 עד עמוד 29 שורה 9, עמוד 30 שורות 21-17). וכן הוסיפה שבתלונתה לענין האישום השני "הגזמתי" (פרוטוקול עמוד 33 שורה 4-17).

21. ושוב, בחקירתה החוזרת, חזרה ואישרה שהנאשם אכן אמר לה את המילים שישלח אותה לטיפול נמרץ (פרוטוקול עמוד 42 דורות 23-19). כמו כן, ציינה "לא הגעתי למשטרה סתם", תוך שהיא מוסיפה שבכל זאת הגזימה בדברים שאמרה (פרוטוקול עמוד 43 שורות 24-23).

גרסת הנאשם

22. הנאשם נשאל במפורש לגבי האירוע נשוא האישום השני בחקירתו במשטרה והכחיש אירוע זה מכל וכל (ת/3, שורות 25-21). כמו כן, בעדותו בבית המשפט חזר והכחיש את האירוע (פרוטוקול עמוד 79 שורות 24-18).

העדפת גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם

23. הדברים שנאמרו במסגרת הדיון באישום הראשון, לפיהם אין בכלל תחולה או רלוונטיות לסעיף 10א לפקודת הראיות ולכן אין גם צורך להכריע בשאלה אם יש להעדיף את גרסת המתלוננת באמרת החוץ על פני עדותה בבית המשפט, הינם טובים ונכונים גם לגבי האישום השני.

24. יתר על כן, הנני קובע כי יש להעדיף את גרסת המתלוננת בחקירתה הראשית ובחקירתה החוזרת על פני הכחשתו הכוללת של הנאשם. להלן נימוקי:

א. יוזכר, שמדובר בגרסה מול גרסה. גרסת המתלוננת מול גרסת הנאשם. יש להשקיף על גרסאות הצדדים לעניין מכלול האירועים נשוא כתב האישום. יוצא מכך שהעדפת גרסת המתלוננת על פני גרסתו של הנאשם באישום הראשון, מקרינה על שאלת המהימנות של גרסת המתלוננת לעומת גרסת הנאשם, לגבי האישום השני.

ב. כמו באישום הראשון, גם באישום השני גרסתה של המתלוננת בחקירה הראשית ובחקירה החוזרת תואמות את הדברים שמסרה בהודעתה במסמך (ת/1, שורות 27-31). ללמדך על קוהרנטיות עדותה ואותות האמת שעולות ממנה.

ג. לא התרשמתי שיש לעשות הפחתה במשקל עדותה של המתלוננת לגבי האישום 2 והאישום 3 (שעוד אתייחס אליו בהמשך) בשל השיהוי בהגשת התלונה לגביהם. כידוע, קיימת הגמשה בפסיקה של הכלל הראייתי בדבר הפחתה במשקל שיש לייחס לעדות כבושה, בעת שמדובר בעדותן של מתלוננות, קורבנות עבירות אלימות במשפחה. בית המשפט העליון עמד לא אחת על הקושי הנפשי והחברתי של קורבן עבירת אלימות בתוך המשפחה להתלונן כנגד הבעל המכה והתופעה של חזרה מהדברים שנאמרו באמרות החוץ במסמך במהלך העדות בבית המשפט. הדבר נובע משלל נימוקים: רצון לשקם את המשפחה, התלות הרגשית והכלכלית בבן הזוג המכה, החשש מפירוק התא המשפחתי, חרדות לגבי עתידם של ילדים משותפים וכן הקושי הנפשי בפריצת המעגל הסגור של המשפחה והסביבה לעבר הרשויות והמחירים האישיים והחברתיים הכרוכים בכך (ראו למשל: ע"פ 11847/05 **מדינת ישראל נ' פלוני** [פורסם בנבו] (23.7.07) בפסקאות יח' - כג' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 1275/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (1.9.09) פסקאות 32 - 40 לפסק דינו של כבוד השופט דנציגר; ע"פ 7844/09 **חוסין נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (2.6.10) פסקה ו' לפסק דינו של כבוד השופט רובינשטיין; ע"פ 8745/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (30.11.11) פסקה 22 לפסק דינו של כבוד השופט מלצר).

25. בנסיבות המקרה שבפני, המתלוננת הבהירה שהאירוע החמור מבחינתה שהוביל אותה להגשת תלונתה הוא האירוע הראשון, כפי שכבר הוסבר לעיל, ומכאן סבלנותה לגבי האירועים נשוא האישומים 2 ו-3 שנתפסו בעיניה כקלים יותר ומכאן עמדתה המקורית שלא להגיש תלונה בגינם מיד לאחר התרחשותם.

האישום השלישי

גרסת המתלוננת

26. בחקירה הראשית המתלוננת העידה שכ-3 חודשים לערך לפני האירוע נשוא האישום הראשון הנאשם נתן מכה לבנו וזאת עקב כך שהבן חזר לבית בשעה מאוחרת. בתגובה המתלוננת צעקה לעברו של הנאשם על מנת להגן על בנם והנאשם דחף אותה. לדבריה "הוא דחף אותי, לא בקטע של להרביץ, הוא הזיז אותי, זה מה שכתוב, כל אחד מפרש את זה אחרת". כמו כן הבהירה "הזיז אותי שאני לא אתערב". (פרוט' עמ' 23 ש' 5 ו-6).

27. בחקירתה הנגדית העידה שהנאשם הזיז אותה כדי לעבור, מאחר ומדובר במסדרון צר, אך לא הפעיל כלפיה אלימות (פרוט' עמ' 30 ש' 1 עד 8). כמו כן, הוסיפה שהגזימה בתלונתה במשטרה לגבי התיאור שלה לאותו אירוע (פרוט' עמ' 33 ש' 4 עד 18).

28. בחקירתה החוזרת אישרה שהנאשם דחף אותה מאחר והתערבה בינו לבין בנם המשותף והוסיפה שהנאשם דחף אותה מאחר והתערבותה עצבנה אותו וגם אישרה שלא היתה כל הגזמה בתלונה שהגישה במשטרה (פרוטוקול עמ' 44 שורות 1 עד 17). ללמדך, שמעדותה בחקירה החוזרת היא אישרה שלא מדובר בהזזה תמימה בתוך מסדרון צר על מנת לעבור, אלא בדחיפה ממש וזאת בתגובה להתערבותה בויכוח שהתנהל בין הנאשם לבין בנו לעניין שעת ההגעה לבית.

אי חקירת הנאשם במשטרה אודות האירוע שבאישום השלישי

29. עת שהנאשם נחקר במשטרה לגבי האירוע נשוא האישום השלישי הוא נשאל רק אודות המכה שהמתלוננת טענה שנתן לבנו ושלא יוחסה לו בכתב האישום, ובפועל, לא נשאל אודות הדחיפה של המתלוננת. יוצא מכך שהנאשם כלל לא נחקר אודות האירוע נשוא האישום השלישי (ראו ת/3 שורות 24 עד 29). אמנם באזהרה נאמר לו באופן כללי שהוא חשוד "בכך שתקפת ואיימת על אשתך", אך בעיני לא די בכך על מנת למקד את הנאשם באירוע נשוא האישום השלישי, כפי שנעשה בשאר חלקי ההודעה לגבי האירועים המתוארים באישומים 1, 2 ו-4, כדי שיוכל למסור התייחסות קונקרטית בהתאם. בעיני, לא היה מקום לייחס לנאשם את האירוע נשוא האישום השלישי, כאשר לא ניתנה לו ההזדמנות כבר בשלב החקירה, למסור גרסה אודות מעשה הדחיפה של המתלוננת.

זיכוי הנאשם מהעבירה שבאישום השלישי

30. העדר חקירת נאשם, בטרם הגשת כתב האישום כנגדו, לגבי אירוע פלילי מסוים שבהמשך נכלל בכתב

האישום, אינו דבר של מה בכך. קיימות דוגמאות בפסיקה שבהן הוכרה האפשרות לביטול כתב האישום במקרים מעין אלה על בסיס הדוקטרינה של הגנה מן הצדק (ראו את הסקירה המקיפה של הפסיקה בהחלטתו של כבוד השופט עלאא מסארווה ב-ת"פ (שלום ת"א) 1903/14 **מדינת ישראל נ' סיינוב** [פורסם בנבו] (1.5.16)).

31. כידוע, ככל שהנאשם בוחר שלא למסור גרסה לגבי עבירה מסוימת שנחשד בביצועה, ובוחר לשמור על זכות השתיקה, ניתן לזקוף זאת לחובתו בשלב כתיבת הכרעת הדין, והדבר יהווה חיזוק לראיות התביעה, כפי שנעשה לעיל באישום הראשון. יתר על כן, ככל שהנאשם מוסר גרסה מאוחרת שאינה מתיישבת עם גרסה קודמת שמסר, ניתן להשקיף על הגרסה המאוחרת כ-"עדות כבושה".

32. לפיכך, בעיני, כמו שבחירה של נאשם שלא למסור גרסה עשויה, במקרים המתאימים, להיות בעוכריו בעת שקלול הראיות כנגדו, כך גם העדר חקירתו של הנאשם על ידי הרשות החוקרת לגבי עבירה מסוימת שנכללה בכתב האישום, עשויה להיות, במקרים המתאימים, בעוכרי המאשימה, וזאת בבוא בית המשפט להחליט אם הראיות שהוצגו בפניו עומדות ברף הראייתי הנדרש במשפט פלילי. הדברים הם טובים ונכונים ביתר שאת בעת שמדובר בגרסה מול גרסה, כמו במקרה שבפני.

33. גרסתה של המתלוננת לגבי האירוע נשוא האישום השלישי, גם אם נאמרה בחקירה הראשית, החקירה החוזרת ובאמרת החוץ שלה במשטרה (ראו: ת/1, ש' 50 - 54), בסופו של יום, היא עדות יחידה, שאינה נתמכת בראייה חיצונית נוספת.

34. מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של עד יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתהיה, והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה. בפסיקה נקבעה חובת "האזהרה העצמית" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים, על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכן כי עדות יחידה לפניו ויש לבחון ולשקול בקפידה יתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. כמו כן, אין די באזהרה והחלטה חייבת להיות מלווה בהנמקה מדוע בית המשפט מעדיף גרסה אחת על גרסה אחרת (יעקב קדמי **על הראיות**, חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470 - 471 ; רע"פ 8884/13 **פלוגי נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו] (11.6.14) פסקה 10 לפסק דינו של כבוד השופט שוהם).

35. במקרה שבפני, לעניין האישום השלישי, מאחר ומדובר בעדות יחידה של המתלוננת, בית המשפט מחויב לנהוג בזהירות הנדרשת בבואו לקבוע איזו מהגרסאות יש להעדיף, של המתלוננת או של הנאשם. סבורני, שמאחר ולנאשם לא ניתנה ההזדמנות למסור גרסה סדורה בשלב החקירה, קיים חשש שמא קופחה הגנתו בשל העדר חקירתו אודות אותו אירוע בטרם הגשת כתב האישום. יצוין שמדובר באירוע שלא ידוע התאריך המדויק שבו התרחש ובנוסף התלונה לגביי הוגשה לאחר חלוף מספר חודשים מעת התרחשותו, וזאת ככל שאכן התרחש. מכאן גם הקושי המובנה של הנאשם להעלות כיום טענות הגנה כגון טענת אליבי או לנסות להיזכר בנסיבות הספציפיות של אותו אירוע או להביא עדים רלבנטיים

מטעמו. בנסיבות אלה, קיים קושי אינהרנטי לתת הנמקה סדורה מדוע יש להעדיף דווקא את גרסת המתלוננת על פני גרסת הנאשם, כאשר ההזדמנות הראשונה שהיתה לנאשם להגיב עליה היתה רק בבית המשפט במסגרת פרשת ההגנה.

36. לפיכך, באישום השלישי, הנני מזכה את הנאשם מביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג.

האישום הרביעי

37. מטעם המאשימה העידו שלושה שוטרים, ירין, אביחי לוי וקובי הרוש (להלן: **קובי**), שהגיעו לדירתו של הנאשם ביום שבת 23.06.12 בסמוך לשעה 05:00 לפנות בוקר.

38. ירין העיד שהוא, אביחי וקובי דפקו בדלת הדירה. הנאשם בהיותו מאחורי הדלת, שאל "מי זה?" ונענה שמדובר במשטרה. הנאשם פתח את הדלת ונמסר לו שהוא מעוכב ושעליו להתלוות עם השוטרים לתחנה. הנאשם החל לאיים על השוטרים באומרו: "אני אזיין אתכם" והוסיף "אף אחד לא יוציא אותי מהבית, לא אתה ולא עוד עשרים כמוך". הנאשם התקרב לירין בכוונה לדחוף אותו, ירין הודיע לו שאם ידחוף אותו הוא יעצר. למרות זאת, הנאשם דחף את ירין, אך לא הצליח לדחוף אותו מחוץ לבית. בהמשך, הנאשם אחז במגב ואמר לו שישבור אותו על ראשו. ירין, בתגובה, הוציא את מכשיר ה-"טייזר" שהיה ברשותו ועקב כך הנאשם עזב את המגב. בהמשך, הנאשם איים שישחרר את הכלב שהיה בביתו לעבר השוטרים והמשיך לאיים ולומר אני "אזיין אותך", "אני ארדוף אותך" וכן רשם את פרטיו של ירין על גבי פתק. ירין הודיע לו שהוא עצור, אזק אותו, אך הנאשם סירב לצאת מהדירה ולכן נאלץ למשוך אותו בכוח, נעל את דלת הדירה ומסר את המפתח לידי הנאשם. ירין הבהיר שלאחר האירוע לא תפס את המגב ולא רשם את סוג הכלב וגודלו (ראו: עדותו של ירין בפרוט' עמ' 51, ש' 3 עד עמ' 52 ש' 4, עמ' 52 ש' 24-26, עמ' 53 ש' 15-31, עמ' 54 ש' 7).

39. עדותו של ירין נתמכת בעדותם של אביחי (פרוט' עמ' 61 ש' 7-30, עמ' 62 ש' 22-29, עמ' 63 ש' 4-31, עמ' 65 ש' 2-11) וקובי (פרוט' עמ' 57 ש' 12, עד עמ' 58 ש' 2, עמ' 58 ש' 11 עד עמ' 59 ש' 6) אשר מסרו דברים דומים.

40. הנאשם אמר בחקירתו במשטרה שביקש מהשוטרים לאפשר לו להגיע לתחנת המשטרה במועד אחר, מאחר והינו שומר שבת ולא נוסע בשבת. כמו כן, טען שביקש להחליף את בגדיו, אך השוטרים לא אפשרו לו לעשות כן. בנוסף, הנאשם הכחיש שאיים על השוטרים או שתקף את מי מהם וטען שהודיע לשוטרים שבכוונתו לפנות בתלונה נגדם למחלקה לחקירות שוטרים (ת' 3 ש' 30-55). הנאשם מסר דברים דומים גם בעדותו בבית המשפט (פרוט' עמ' 77 ש' 22 עד עמ' 78 ש' 28, עמ' 82 ש' 13-23, עמ' 84 ש' 9-24).

41. בנוגע לאירוע נשוא האישום הרביעי, הנני מעדיף את עדותם של השוטרים על פני עדותו של הנאשם. להלן נימוקי:

א. עדות כל אחד מהשוטרים עומדת בפני עצמה וגם משמשת חיזוק לעדות של כל אחד מהשוטרים האחרים.

ב. יתר על כן, הנאשם הבהיר שבסופו של יום לא הגיש תלונה למחלקה לחקירות שוטרים כנגד מי מהשוטרים שהגיעו לדירה (פרוט' עמ' 82 ש'32-31). במילים אחרות, ככל שהייתה לנאשם אפשרות לנסות לקעקע את גרסת השוטרים לגבי השתלשלות הדברים באותו היום בדרך של חקירה מקיפה של הגוף המוסמך, הרי שלא פעל לעשות כן. הדבר רק מחזק את מסקנתי בדבר אמינות גרסתם של שלושת השוטרים.

42. מכלול מעשיו של הנאשם אינו מותיר מקום לספק שיש להרשיעו בביצוען של שלוש העבירות שיוחסו לו באישום הרביעי, קרי, איומים, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו וכן הפרעה לשוטר בעת מילוי תפקידו.

43. ההגנה טענה שהביטוי "אני אזיין אתכם" לא מקים את עבירת האיומים והיה מדובר בסך הכול בהודעה על כוונה להזיק לשוטרים באפיק המשפטי המקובל על ידי הגשת תלונה כנגדם למחלקה לחקירות שוטרים. טענה זו דינה להידחות. ביטוי זה כשלעצמו מקים את עבירת האיומים וזאת לא כל שכן לאור התנהגותו הכוללת של הנאשם, שכללה הרמת מגב לכיוון השוטרים והודעה בדבר כוונה לשחרר את הכלב שבביתו לכיוונם. יוזכר, שעבירת האיומים יכולה להתבצע גם בהתנהגות ולא רק בהשמעת מלל כלפי מושא האיום. קל וחומר, כמו במקרה שבפני, שהאיומים באו לידי ביטוי בשני האופנים, הן במעשים והן במילים. יוצא מכך, שהביטוי "אני אזיין אותך" הוא בעל הקשר ברור של כוונה לפגוע בשוטרים בשל עצם עיכובו ומעצרו.

סוף דבר

44. לאור כל האמור לעיל הנני קובע כדלקמן:

א. באישום הראשון, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ב. באישום השני, הנני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ג. באישום השלישי, הנני מזכה את הנאשם מביצוע העבירה של תקיפת סתם של בת זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין.

ד. באישום הרביעי, הנני מרשיע את הנאשם בביצוען של העבירות הבאות: איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו לפי סעיף 273 לחוק העונשין, וכן הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק העונשין.

ניתנה היום, ג' תשרי תשע"ז, 05 אוקטובר 2016, במעמד הצדדים.